

Příběh lidskosti

Autor: Tereza Johnová

Název: *MŮJ LABYRINT - Příběh (ne)lidskosti.*

Kategorie: B

Postupný ročník: 7. třída (7.A)

Věk: 12 let

Adresa školy: ZŠ a DDM Krasohled Zábřeh, Severovýchod 484/26, 789 01 Zábřeh

Jméno pedagoga: Mgr. Ivana Mertová Pobucká

Kontaktní telefon a email: 777 364 603

mertovapobucka.ivana@zssvzabreh.cz

MŮJ LABYRINT - Příběh (ne)lidskosti

Každý z nás má svůj labyrint, každý má něco o čem ostatní neví. Já bych vám ráda představila labyrint, ve kterém se ocitla třináctiletá Klára. Když odcházela ze školky velmi se do první třídy těšila, i přes to že její nejlepší kamarádka Jitka šla na jinou školu. První den ve škole si sedla vedle Jany začaly si opatrně povídat, brzy došlo na otázku: “Nebudeme kamarádky?” Klára byla velmi ráda, že už od první chvíle ve škole má kamarádku. Čas plynul, vzal s sebou hádky, zlé i dobré časy. Klára začala poznávat, že Jana je jiná, než ji znala. Ze začátku se jí zdálo, že ji něco trápí nebo nemá svůj den... Brzy to tak bylo neustále a Klára už s tím nic nenadělala. Jana na ni byla někdy i nepříjemná, tlačila na ni. Klára nebyla veselá jako dřív a cítila se úplně spoutaná tím, co po ní Jana chce. Doma o tom ale nemluvila. Čas plynul a nic se nezměnilo, ale bylo už to tak daleko, že Janě nedokázala říct ne. Když se na ní Jana zlobila hned se omlouvala a snažila se si ji udobřit. Bylo to dlouho, a navíc Jana neměla žádné kroužky, proto nechápala, proč nemá Klára čas pečovat o jejich “ přátelství” odpoledními vycházkami a chozením po obchodech. Nechápala, že Klára má kroužky, rodinu a povinnosti, o kterých se Janě jen zdálo. Klára začala čím dál častěji chodit pozdě do svých kroužků – do Základní umělecké školy nebo na divadlo, které Klára milovala. Jana ji čím dál více zdržovala a doma se na Kláru maminka mnohdy zlobila, že přišla pozdě. Ale Jana byla spokojená, právě kvůli Klářiným problémům doma nebo jinde. Klářin život se úplně změnil. Čím dál více se ve svém labyrintu ztrácela, bloudila a zase se vracela na stejná místa, kde už byla. Nevěděla co dál. Stejně jako Komenský, když mu shořely všechny knihy a jeho snaha byla pryč. Klára se cítila podobně. Až jednoho dne, to už byl sedmý rok jejího trápení. Jana jí konečně řekla, jak jí vadí, že na ni nemá čas. Celou cestu od Jany ke Kláře se vedla dlouhá hádka, kterou vedla a také vyhrála Jana. A tím nadobro skončilo otroctví v „přátelství” s Janou. Už si myslela že svůj životní labyrint prošla a úspěšně našla cestu ven. Velmi brzy po tom, co se přestala kamarádit s Janou, potkala užasnou kamarádku Hanku. Hanka měla velmi podobné zájmy, hrála na stejný hudební nástroj. Klára se s ní cítila jako v pohádce a byla velmi ráda. Dokonce si byli i podobné, proto si brzy začaly, přezdívat “ dvojčata”. Každý den byl pro obě zalitý sluncem, protože měly jedna druhou. Trvalo to asi čtyři měsíce, do té doby také přišly nové holky, se kterými se baví i Jana. A Klára onemocněla, potom se vrátila do třídy a čekalo ji nemilé překvapení. Hanka se s ní vůbec nebavila, proto se jí šla zeptat, co se stalo. Kde se to nejlepší kamarádství najednou ztratilo? Ten den byla Klára velmi smutná, protože jí Hanka řekla že Jana jí vyprávěla, jak ji Klára pomlouvala. Dokonce i když jí Klára mockrát řekla, že nic

takového neudělala. Hanka dál věřila Janě. Ten den se Klára cítila zmatená a také zdrcená tím, že Hanka jí neuvěřila. A tím si Klára uvědomila, že se vrátila zpět do labyrintu. Opět bloudí. Klára nepřestala doufat, že se to změní. Že je jen otázka času, kdy se zase budou bavit. Ale jak den za dnem plynul. Začalo Kláře být jasné, že už se to nikdy nevrátí. A Hanka bude s Janou, která si ji podmaní stejně jako tehdy ji. Klára začala být ve škole tichá a smutná. O přestávkách četla knížky a učila se. Nejhorší pro ni ale byl čas, kdy měly dělat skupinové práce. Většinou byla sama a nevěděla co dál. Až jednou jejich třída byla zapojena do skvělého projektu. Kláru to naplnilo, projekt ji neuvěřitelně bavil. Nejlepší na tom bylo, že tam potkala výbornou paní učitelku Ivanu. Neuvěřitelně ji začala inspirovat. Klára brzy po začátku projektu vyhledala její kroužky a začala je navštěvovat. Byl to pro ni odpočinek s novými kamarády a milovanou paní učitelkou. Čím dál více se s paní učitelkou sblížovala. Brzy se jí stala nejlepší kamarádkou, které mohla říct vše a ona ji vždy vyslechla. Sice neustále bojovala ve školním labyrintu, který se točil stále dokola. Ale jinak byla velmi ráda, protože má milující rodinu, která ji ve všem podpoří.

TEREZA JOHNOVÁ, 12 LET